

*Igen, és mondhatnád, nem vagyok annyira ágrólszakadt
Egyedül fogom kibányászni tengerben rejlő kincseimet
Abból a mélykék tájból, ahol minden lehetséges
Habár nehéz kihúzni a kezdetet*

*Eldobod mindkét kezed, még sötétebbek nőnek helyette
A lábaid erősek, köveket őrólsz velük
Mindenfelé terjednek a lakótelepek*

*Sűrű bort iszol, és saját valódat álmodod
Telefon csöng. Halló, ki beszél?
A forrongó nyílt tenger vihog.*

BOZSIK PÉTER fordításai

Slavko Mihalic a mai horvát irodalom markáns egyénisége. 1928-ban született a horvátországi Karlovac városban. A 40-es és az 50-es években újságíró, de festésszel és zenével is foglalkozik. 1952-ben a zágrábi egyetem fiataljaival irodalmi lapot indít Tribina címmel. 1954-ben saját kiadásában megjelenteti első verseskötetét, a Kamarazenét. Ez a kötet jelzi a később jelentős kiadóvá fejlődő Lykos indulását, melynek keretében Mihalic ismert költészeti sorozatot szerkeszt. 1959–60-ban a Knjizevna tribina c. irodalmi folyóirat főszerkesztője. 1964-ben a Horvát Íróegyesület titkárává, s ugyanebben az évben a Jugoszláv Írószövetség főtítkárává választják. Ebben a minőségében alapítja meg a Most (The Bridge) c. folyóiratot, amely sokat tett e a délszláv népek irodalmának külföldi népszerűsítése érdekében. Slavko Mihalic válogatott verseit 1987-ben adta ki Atlantisz címmel az újvidéki Forum Könyvkiadó.

PAPP GYÖRGY: RESTEKNEK NÓTÁJA